

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo **21**, vydáno pro vnitřní potřebu - 3.března 2002, nákladem 50 výtisků



SKAUTSKÝ KALENDÁŘ



7.3. - 1850 * Tomáš Garrigue Masaryk (první prezident ČSR)
25.3. - Světový den nenarozených dětí
28.3. - 1592 * Jan Ámos Komenský (kazatel, biskup, pedagog)
30.3. - 1968 obnoven Junák v ČSR)

ROZHOVOR

BÁRA

Sedíme vedle sebe a pozorujeme slunce pomalu mizící za vrcholy hor. Po kraji se rozlévá narůžovělá zář dalšího odcházejícího dne. Nohy si chladíme ve vlnkách chladivé horské bystřiny. Jsme tam sami a s námi ticho, které ruší jen vrzání kmenů borovic a šumění vysoké trávy. Oba mlčíme a přemítáme si své vzpomínky. V uších nám zní bubny minulosti, které se v našich hlavách rozeznívají chvilku silněji a jindy je není skoro slyšet. Když se na mě podíváš, vidím v tvých očích jiskření, v kterém cítím lásku, náklonnost, přátelství. Chtěla bych ti něco říct. Ale nechci rušit to ticho noční přírody, která se už ukládá k spánku. Tak se na sebe jen díváme a já si uvědomuji, že v tuto chvíli jsou slova jakákoliv naprosto zbytečná. Stačí nám jen pohled, kterým někdy vyjádříme víc, než slovy.

*PŘEVZATO Z TRAMPSKÉHO ČASOPISU PUCHEJŘ
(KRÁCENO)*

Největší podtou pro autora je fakt, že jeho písnička zlidověla. Podobný osud potkal píseň Sedm žlutých kamínků, která se stala i hitem řady současných rozhlasových stanic. Jen málokdo ale ví, že její autorkou je Helena Lilly Mandysová. Dnešnímu hitu je tedy přesně třicet let, protože vznikla v roce 1971 na letním táboře 5.oddílu pardubických skautek v údolí řeky Zdobnice, v níž nakonec oněch skutečných sedm kamínků, jak se zpívá v textu, skončilo. „Bylo mi tehdy sedmnáct a byla jsem šíleně zamilovaná do kluka o rok staršího, pro kterého jsem vlastně tuhle písničku složila,“ vzpomíná si Lilly, která v té době skautský oddíl vyměnila za trampy. „Tenkrát jsem uměla

na kytaru asi tři nebo čtyři akordy a ta písnička vznikla na jeden záťah, naprosto spontánně.“ A písnička začala žít svůj svébytný život. „Toho kluka jsem si po sedmi letech vzala, přišla rodina a trampování pomalu ustupovalo...“ „...písničky skládám už jen pro úzký okruh přátel,“ vrací se k historii písničky Lilly. Jenomže tenhle románek, takřka z červené knihovny, má pokračování. Letos, kdy romantická písnička o kamínkách oslavila třicet let svého trvání, se Lilly s jejím hlavním protagonistou rozvedla. Kapitola tudíž nekončí happy-endem. Život píše takové scénáře, které by nenapadly ani toho nejschopnějšího románového fabulátora.



Autorem komiksu v tomto čísle ŠESTÁKA je Filip Škoda.





ODDÍLOVÁ RADA

Dlouho se to šušalo, spekulovalo se o tom, až pak na oddílové radě bylo před časem oficiálně oznámena novina - bude historicky první šestkařská svatba. Dnes už to můžeme prozradit - těmi šťastnými bude Bára a Zub.

Střediskový časopis STOUPA HLÁSÍ po jednom výtisku dostáváme i do našeho oddílu. Je možno se z něj dozvědět podrobnější informace z činnosti skautského střediska, o chystaných akcích (např. Boj o Excalibur,...), zápisky z akcí, které proběhly v rámci střediska i zajímavosti z činnosti jednotlivých oddílů. Ti, kteří by chtěli mít STOUPU HLÁSÍ jen pro sebe mají možnost si jej objednat u Upírka (2. dívčí). Jedno číslo vyjde asi na 6-7 Kč.

Oddílový ŠESTÁK dostává každý člen oddílu zdarma, přesto, že jeho výrobní cena je obdobná jako u STOUPY. Výrobu ŠESTÁKU financuje LACHIM spol.s r.o. (firma v níž pracuje Dazul) - ročně věnuje na výrobu ŠESTÁKU až 4.500 - 5.000,- Kč.

Na tomto místě měla být uveřejněná tabulka se SMAJLÍKY. Všímavý čtenář si všimne, že jde zde osmajlíkovaná pouze jedna akce a přitom akcí proběhlo v uplynulém měsíci početně. Ale znáte to přece - historie se opakuje.... Je pravdou, že se poctivě známkovalo, ale to ještě automaticky neznamená, že si výsledek můžete přečíst v ŠESTÁKU. Nestihlo se, zapomnělo se, nikdo za to nemůže.... Skauti jsou taky lidi, že?

Ve SKAUTU-JUNÁKU č.5 jsou na druhé straně obálky otisknuty 2 barevné fotografie z činnosti našeho oddílu. A mimo to je v tomto čísle uvedeno, že naše družina ŽÍŽAL je v celorepublikové soutěži družin ve své kategorii zatím na 1.místě. Blahopřejeme - jen tak dál.

Všechny potřebné formality potřebné k převodu pozemku z obce Kateřinice na středisko Junáka Vsetín (naš oddíl nemá samostatnou právní subjektivitu) jsou připraveny a nyní je na OÚ, aby připravil smlouvu k prodeji pozemku na naši klubovnu. Ve střediskovém rozpočtu je na tento „obchod“ vyčleněna částka cca 10.000,-Kč.

Moc děkujeme tatínkovi od Judy, za to, že nám věnoval trámy a desky na stavbu Čajovny v klubovně. Stejně tak děkujeme řediteli LACHIM spol.s r.o. za koberce na naši ČAJOVNU.

V meziodílovém bodování oddílu našeho střediska je v tuto chvíli ŠESTKA na druhém místě za TROJKOU.

SMAJLÍCI				kolik účastníků známkovalo	průměr
Oddílovka 1.2.2002 (Bára)	12	2	-	14	1,14



akce byla skvělá, oznámkoval(a) bych jí za 1



akce byla nic-moc, oznámkoval(a) bych jí za 2



akce se mi vůbec nelíbila, oznámkoval(a) bych jí za 3

NĚCO O UZLECH

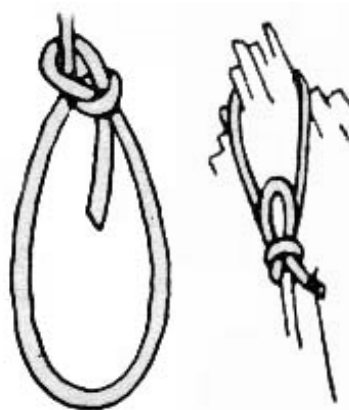
Všichni asi znáte šest základních uzlů. Aspoň v to doufám. Ale umíte je bezpečně uvázat? A jestli jo, uvázali byste je poslepu, nebo za zády? Vyzkoušejte si to někdy jen tak sami pro sebe. Ne jen na družinovkách nebo oddílovkách. A pro ty, kteří nevědí jak vypadají základní uzly a na co se používají je tato strana.

Ambulanční spojka - AMBULÁK



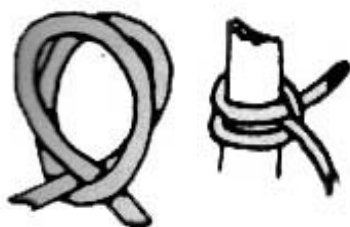
Patří k plochým uzlům, a proto se používá například u ošetřování, protože na přiložené místo netlačí

Dračí spojka - DRAČÁK



Dračí smyčka je velice pevný a spolehlivý uzel a proto se používá tam, kde je předpokládán větší nápor na pevnost. Např. Slaňování, jištění.

Lodní smyčka - LOŽÁK



Používá se k uvazování lodí při kotvení. Odtud také název lodní smyčka

Rybářská spojka - RYBAŘÍK



Používá se k nadstavení dvou stejně tlustých lan. Pokud je vám jedno lano krátké a potřebujete jej nadstavit bezpečně tento uzel poslouží.

Škotová spojka - ŠKOTÁK



Na kolík a do poutka

Je určen k spojení dvou lan nestejně tloušťky. Dá se použít i k nadpojení lan kolmo na sebe, ale v tom případě se musí ještě zajistit.

Zkracovačka



Když potřebujete zkrátit nějaké lano a nejste natolik uhození abyste jej řezali bohatě si vystačíte s tímto uzlem, který vám umožní zkrátit lano dle potřeby

MIRIS



ROVERSKÉ ČTENÍ SÁM ŘÍD SVŮJ ČLUN



(KIKINA)

JAKÉ TO JE?

Jaké to je, být stromem?

Poslouchat šumění svého vlastního Já, být osamělým, ale hrdým štítem v poušti, být součástí dokonalého společenství, úkrytem a domovem?...

Jaké to je, být ptákem?

Vznášet se na křídlech větru, odpoutat se od země a jediným mávnutím křídel se přenést někam k mrakům. Vidět věci shora, takové, jaké jsou ve své titěrnosti?...

Jaké to je, být Sluncem?

Nepostradatelným a životadárným. Být tím, kdo hladí po tváři a jemuž jediný úsměv oplácí tisíce lidí, být mlčenlivým společníkem na každém kroku každé bytosti?...

Jaké to je, být úsměvem?

Rozdávat se, dávat sám sebe. Utěšovat, rozveselovat, proměňovat slzy v duhové krupěje, být malým zázrakem, který umí dát každý?...

A jaké to je, být člověkem?

Mít srdce a duši. Jak být štítem a ochranou druhému člověku? Jak se odpoutat od všedních starostí? Jak se stát tím, jehož paprsek proniká do všech srdcí? Jak se naučit dávat sám sebe?

Jaké to je, umět být dobrý?...



JSI JAKO...

JSI

KECKA

Jsi jako strom na osamělé pláni,
jsi jako vítr šlehající dívce do tváře,
jsi slunce směřující se na mne,
jsi jako tráva šumící v létě u lesa,
jsi orel kroužící nad kořistí,
jsi jako vzduch který dýchám,
jsi jako voda kterou piji,
jsi jako studánka do které se dívám, a
„Ta mě pohlcuje“

BÁRA

Vím, že jsi stále se mnou, cítím tě v duši a děkuju, že jsi.
Jsi všude. Jsi ve vůni, kterou cítím a v kráse přírody, kterou kolem sebe vidím.
Jsi láska, mír a klid a já mám to štěstí, že to můžu mít.
Jsi to nejdůležitější co v životě mám, vždyť člověk nemá chodit světem sám.
Jsi čerstvý vzduch, který dýchám a něha, co ji vnímám.
Jsi láska má a já nemám už co říct, tak jdu tvým krokům vstříc.

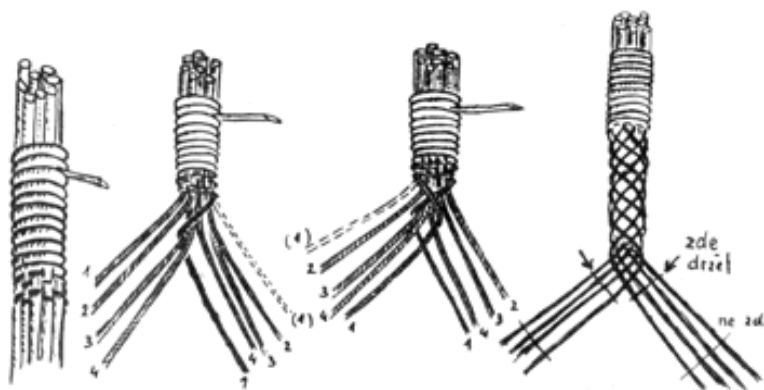


JAK UPLÉST TATAR

Velikonoční pondělí - pomlázka či „tatar“ - jeden den v roce, kdy mají hoši plné právo vyhánět z děvčat blešky, prašivinu, všechnu ostatní nedobrotu a nevím co ještě. Ale děvčata mají zase plné právo žádat, aby to velikonoční vyhánění nedobroty bylo slušné, a tatar, mrskut, žíla čili pomlázka, aby byla odborně upletena. Ne, aby Vás chlapci napadlo, mrskat o pomlázce tatarem, pletenný jako copánek ze tří proutků nebo dokonce pro ostudu pouhým proutkem.

Pořádná pomlázka se plete z osmi proutků. Budete jich však potřebovat o něco více, jeden na svázání a 1-2 náhradní, kdyby se při práci některý zlámal. Proutky musí být stejně dlouhé, zdravé, bez jizev a hlavně stejně tlusté. Pěkně si jich 8 srovnajte a svažte u tlustého konce slabším proutkem. To se dělá, jak vidíte na obr. č. 1. Vložte silnější konec svazujícího proutku mezi proutky svazku, asi 3 cm od once, 2-3krát obtočíte pod vyčnívající koncem svazek a pak pevně ovinujte vzhůru. Tenký konec zapleťte mezi proutky svazku. Pak Vám pomocník podrží svázaný konec, Vy si svazek rozdělíte na 4 proutky do pravé, 4 do levé ruky, pěkně si je srovnajte, aby v každé čtveřici ležely proutky vedle sebe a začněte plést:

Horní proutek z pravé ruky, označený č. 1, vedete mezi proutky č. 2 a 3 v levé ruce, ohnete a vrátíte zase do pravé, ale naspod čtveřice, takže v levé jsou proutky, jak byly, v pravé se dostal nejhořejší proutek naspod obr. 2.



Stejně zleva: proutek č. 1 vedete středem pravé čtveřice, ohnete a přiřadíte zase vlevo naspod. Držte opět v každé ruce 4 vyrovnané proutky, ale jejich pořadí od zhora je 2-3-4-1 obr. 3. A dál opět zprava, horní č. 2 doprostřed mezi č. 3 a 4 v levé ruce, ohnout a zpět vpravo dolů,

pak zase zleva horní proutek č. 2 doprostřed mezi č. 3 a 4 v pravé ruce, ohnout a vlevo dolů stále střídavě zprava a zleva. Má-li být pomlázka pevná a skutečně čtyřhraná, musíte dobře utahovat, t. j. držet zkrátka, co nejblíže místu pletení, nikoli daleko a jednotlivé proutky též "zkrátka" ohýbat a prsty přidržovat, aby neujížděly. A obě čtveřice proutků od sebe odtahovat. Proutky se vám nezmatou, pravé zůstanou vpravo, levé vlevo a spletené části nepovolí obr. 4. Asi 5 cm před ukončením vložte mezi proutky slabý pevný provázek, dopleťte konce proutků, provázkem pevně ovažte a zatáhněte. Děvčata totiž obvykle žádají, aby byla bita nejen slušně a odborně, nýbrž také hezky. Provélejte koncem žíly červenou stužku, pod kterou se skryje provázek a zavěšte na smýčku.



"Radku, už to bude pátý rok, co k nám na Vánoce přijede sestřenka" "No, po-
těš Pánbu..." "... ale letos uděláme vý-
jimku a pustíme ju do baráku."

Skot ukazuje svým příbuzným z Ameri-
ky své rodné městečko a chlubí se, že
tam nepostávají žádní žebráci. "U vás
nejsou žádní chudobní?" Žasnou Ame-
ričané. "Jsou, ale nežebrají, protože by
jim stejně nikdo nic nedal."

Před hospodů zvrací jeden strýc. Dru-
hý strýc ho pozoruje a říká: "Súhlasím
s tebou, mám úplně stejný názor"

V Bmě na "Zelňáku" pije chlápek vodu z kaš-
ny. Přijde k němu brňák a říká: "Ty, kéemo,
nechlemtée tu vasrovku z téé kašně, chčijou
do toho morgoší!" Chlápek se otočí a povídá:
"Hele, pane, já vám vůbec nerozumím, já
jsem z Prahy." Brňák na to: "Pij tu vodu pěk-
ně pomalu, je studená, ať se nenachladíš!"

Kohn cestuje metrem. Naproti němu sedí
čemoch a čte noviny. Kohn se lépe podívá a
zjistí, že to jsou židovské noviny. Kohn zne-
chuceně kroutí hlavou a říká: "To Vám nesta-
čí, že jste černoch?"

Nápis nad jedním barovým pultem: Věřme
jedině Bohu, ostatní musí platit v hotovosti!

POSTUP PŘI VÝROBĚ NÁSTĚNKY (HLAVNĚ PRO KÁČU A KECKU)

MADE IN ŠNECI (SPÍDY, FANTA A CHYTRÝ & SLIMÁK MIRA)

1. Vezměte dva tvrdé papíry formátu A1 a slepte na délku cca 120cm a na výšku cca 60cm tak, aby zabraly celé místo pro nástěnku.
 2. Nekde ve skřínce najděte barvy, štětce a do hrnka nalejte vodu.
 3. Potém záleží enom na vaší obrazotvornosti, představivosti a fantazii. Kreslete a čmárajte. Napřed okraje a potom nadpis. A s nadpisem sa snažte poprat sami.
 4. Dál nalepte fotky a obrázky a karikatury (pokud možno co nejnovější, snad akcí děláme dost!!!). Prostě tam nalepte co chcete.
 5. Nejaké fotky můžete aj popsát. Na popsání si vezte nějaké ty psací potřeby (např: fixy, tuš, tužky, pera, prupisky.....).
 6. Pototom nakreslete barevné rámečky kolem nalepených obrázků.
 7. Potom vezměte něco na otevření vývěsky a hotovú nástěnku tam přišpendlete špendlíkama, které tam sů.
 8. A teď věc ze všeho nejdůležitější. Nástěnku vyvěste včas.
- Nástěnka je proto, aby si jí všimlo moc lidí a naše nové Šnekovské heslo zní:
CO JE BAREVNÉ, TO JE VIDĚT !!!





Z NAŠICH AKCÍ

JAK SE ČTE ŠESTÁK

**KÁČA – ŠÉFREDAKTORKA ČASOPISU
SKAUT-JUNÁK**

.... Mimochodem - díky Šestáku jsem do Ostravy cestovala úplně praštěně a dojela o hodinu později. Měla jsem totiž najitý spoj se 3 přestupy, ale ve Veřovicích jsme byla tak začtená, že jsem nějak přeslechla hlásání, kde stojí můj vlak - a nasedla do prvního, co byl po ruce... no, do Ostravy jel, ale jinudy a dýl a na jiné nádraží, tak jsem si nakonec připadala jak dement, co jede prvně vlakem. Ale zase jsem toho stihla víc přečíst :-)



ŠESTÁKA si rád přečte i bratr SCAMP, který jej víceméně pravidelně dostává jako přílohu našeho oddílu. (Kdo si nepamatuje, připomínáme, že Scamp se byl za námi podívat i na našem posledním táboře a že je architektem naší klubovny - srubu).



SKAUTSKÝ PLES 2002



(KIKINA)

Letos jsem se teprve podruhé vypravila na opravdický ples „pro velké“. Přestože skautský ples je docela oficiální a seriózní, byla jsem ráda, že se nemusím tvářit světaznale a povýšeně, jak se to někde musí, aby člověk nevypadal takříkajíc nedůstojně. Na tuhle sešlost skautů, skautek a jejich rodičů a přátel se totiž každý vypraví proto, aby se setkal s lidmi, které nevidí tak často, aby se pobavil a trochu si zatančil. A aby aspoň jednou za rok vyměnil kanady a mantl za princeznovské šaty, nebo motýlka a sako...

Ples začal v neobvyklou hodinu-přesně ve 20:02 sólem Fida a Romíka ve skautských krojích. Pak už se začali na parketu kroutit také první odvážlivci a za chvíli nebylo místo ani na ploužení. S malými přestávkami „na kalíška“ se pak tančilo až do 12.00 hodin, kdy byla vyhlášena velká tombola. (Zub byl celý natěšený, že vyhraje mísu uzeného, ale bohužel vyhrál pouze tři náhubky na psa a tak se tvářil po zbytek večera mírně uraženě.) Jako meziprogram si několik lidí ze střediska nacvičilo give (džajv) - mimochodem i Sabča s Radkem z našeho oddílu. Měli obrovský úspěch, stejně jako cérky z druhého dívčího, které si připravily Pomádu - tanečky z 60.let...

Myslím, že ples se letos povedl moc pěkně, přestože s dopolední výzdobou sálu byl trochu problém. Ale všichni měli skvělou náladu a tak se těšili na večer, že se všechno nakonec stihlo v klidu a pohodě...

JAK JSME POMÁHALI PŘI PŘIPRA- VĚ PLESU:

Eve - předprodej vstupenek
Irča - kompletní zajištění bufetu

Pinčl - nácvik + předtančení

Brumla - nácvik + předtančení

Dazul - výzdoba předsálí, presentace

Zub - výzdoba předsálí

Kikina - výzdoba předsálí

Bára - výzdoba předsálí





Fotografie z Oddílového pátku a Oddílové rady 15.února 2002

VÝPRAVA DO DRÁKIE 9.3.2002

RADEK

...podařilo se mu vytáhnout kj, na jehož konci byl přivázan těžký kámen s ostrými hranami právě než se drako ocitl na druhé straně jeskyně. Dravec opakoval útok tentokrát z takové blízkosti, že by byl ostrými zuby jistě prokousl jeho brnění....

odjezd: 6:50 autobusem na Vsetín

návrat: 15:50 autobusem ze Vsetína

vaření po družinách, svačiny a pití s sebou (každá družina si sama zvolí co bude vařit a vezme si na to potřebné ingrediece)

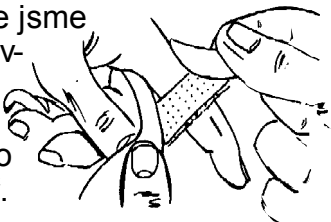
penízky: 50 Kč (pojedeme autobusem a MHD)

s sebou : dobré – oblečení, pláštěnka, boty, KPZ, deník, tužku, uzlovačku

ZDRAVOŤÁK 15.-16.2.2002

(KECKA)

Tentokrát jsme jeli na středisko, kde se měl konat zdravotní kurs. Sešlo se nás poměrně dost. Pajtáš nás rozdělil do dvojic ogar a dcérka. Nejprve jsme dostali takovou žlutou kartičku vydání 2002, kde bylo shrnutí první pomoci. Taky jsme foukali do Anče dost jsme se u toho naděli, ale i zasmáli. Vždy po výkladu jsme ve dvojici vyzkoušeli obvazovou techniku. Taky jsme si zazpívali na chodbě, kde to mělo dobrou akustiku. Jinak takové shmutí: bylo dobře, ale i hůř.



DRUŽINOVÉ KINO 21.2.2002

(KECKA)

Jeli jsme autobusem 17:15 na Vsetín kde jsme sháněli místo, kde si sednem. Po dlouhém hledání jsme si sedli v PZZERII nad Manou. Každý si něco dal - Kača si dala jahodový džus to samé aj Kikina, já jsem si dala grepový a maminka od Kače kávu. Za chvíli za náma přišla Brumla. Maminka od Kače nám všem koupila poháry. Zato jí moc moc děkujem!!! Kača si jediná z nás dala s rumem a my jahodový pohár. Taky to tak, vypadalo potom byla tak trocu hmm jak bych to řekla Omámená (neber to vážně Kačo).. (ŠVIHLÁ)“ A to jsme ještě nebyly v kině - tak to si dokážete představit. Po kině po kterém jsme se všechny zamilovaly do nějakého hrdiny že?

PÁNSKÁ JÍZDA RS WAKPALAN

16.-17.ÚNORA 2002, MALÁ FATRA

(MIRIS)

Když se podíváme na historii oddílu tak to byla asi první výprava, které se zúčastnili jenom samí chlapi. No prostě pánská jízda. Vyrážíme v sobotu po ránu ze Vsetína směrem na Makov. Na celnici měl pán celník zcela nepochopitelnou připomínku na mně jako řidiče. Prej : „ Máte už vodičák? “ Pravdopodobně ho asi rozčářilo to, že jsem chtěl projed bez celní kontroly. Ale jak to má člověk pochopit když to „majů bratřá slováci

voľaako čudně vyřešené „ Dojíždíme do Šutova, ale vidíme, že z našeho původního plánu, ložit po zamrzlém vodopádu, musíme upustit. Sněhu je všude plno, ale není natolik mráz, aby se udržel led. Rozhodujeme se teda pro druhou alternativu a to výšlap na Poludňový Grůň. Jdeme podél potočního koryta a před náma se na obzoru tyčí zasněžené vrcholky. Z dálky vypadají hezky jako na pohlednici, ale to právě poznáváme až když se na ně



díváme z blízka. Převýšení něco kolem 500 m a k tomu stoupání přes 45°. No prostě paráda. Cestu volíme rovnou navrch, přímo lavinovým polem. Naštěstí pro nás je už lavina dávno spadlá. Poprvé v životě vidím na vlastní oči spadlou lavinu a při pohledu na ty obrovská kvádry sněhu, vymletou hlínu a pozohýbané stromy si člověk uvědomuje jak je maličký a jaký to všechno vzbuzuje respekt. Jenom propagační foto pro maminky, které nechtěly pustit své ratolesti, aby věřily, že nejsme žádní šílenci a vyrážíme k vrcholu. Sníh je zmrzlý na kost a noha na něm každou chvilku sklouzne. Síly se pomaličku strácí a kopec se zdá nekonečný. Dostáváme se ke zlomu, kde se lavina utrhl a přecházíme nad něj. Náhle je slyšet podivné dunění. Okamžitě všichni spozorní a jdou o poznání opatrněji. Nikoho asi neláká představa na to, že by se to mohlo utrhnout.... Už jsme na vrcholu. Stihli jsme to přesně. Slunce právě zapadá a pohled na krajinu, která se barví do ruda je nezapomeutelný. Zub vytahuje vrcholovou prémii – plechovka broskví – co víc teď chybí?...



Začíná být pořádná zima a proto už scházíme dolů. I když jdeme traverzem nohy ujíždí a jediné co nám pomáhá, abychom se neocitli v kotrmelcích je malý kolík. Taková drobnost a jak užitečná. Jdu jako poslední a před sebou vidím jak všichni jdou do čopu a fičí přímo dolů svahem jenom po botách. Oni se snad zbláznili. Ale co už nadělám. Chvilka sebedpřemlouvání a hurá za níma. Je to fantazije. Ani lyže nepotřebujeme...Je už večer. Vcházíme do lesa a chystáme noclehy. Obloha je bez mráčku a je plná hvězd. V hlavě se mi pořád promítá celý dnešní nezapomenutelný den. Byl nádherný a zároveň šílený.... druhý den ráno už scházíme do údolí. Zastavujeme u Mojžšovských pramenů a pak rovnou kolem Šutovského vodopádu k autu.

(DAZUL)

Ze zcela objektivních důvodů jsme vyrazili na Slovensko do pohoří Malé Fatry čistě v pánském osazení: Pinčl, Zub, Miris a Dazul. Již ze složení této výpravy si lze udělat zcela věrohodný obrázek o tom, že program byl záhy zcela přizpůsoben mužskému naturelu.

Velmi operativně jsme vyhodnotili místní počasí, bezpečnostní rizika, naše fyzické síly a především totální absták po pořádné akci s čmoudícím ohníčkem a nechali jsme horolezecké cajky do ledu v autě za dědinou Šutovo. Kolem Šutovského vodopádu jsme prošli s konstatováním, že jsme udělali dobře, protože vodopád byl rozmrzlý a skutečně v něm nešlo ložit (možná šlo, ale na to jsme neměli potapěčské vybavení).

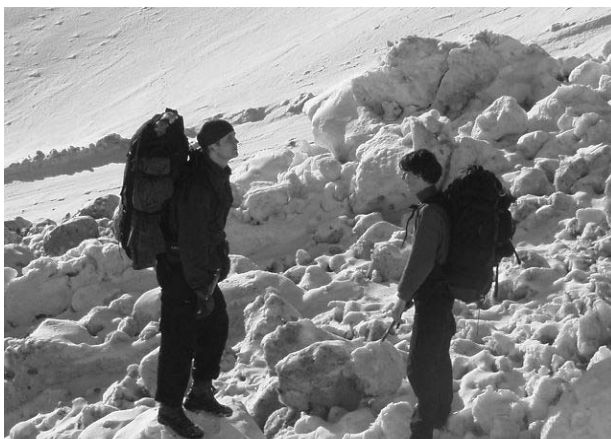
Namířili jsme si to na hřeben. Měli jsme několik dávno spadlých lavin a přesvědčili se, že lavina není žádná

sranda, protože „keď sa lavina utrhně, v sandáloch jí nikto nezdrhně“. Pak se pohodová procházka velmi zvolna přeměnila v malé vysokohorské cvičení, především ve stále příkřejším kopci, který měl místy dost přes 50°. Když k tomu připočteme zmrzlý sníh a docela zajímavý terén pod námi, místy to nebyla moc sranda. Možná bylo i dobře, že děvčata s náma nevyrazila i když nikdo z nás nepochyboval, že by v případě nutnosti i tenhle terén zvládla. Z lavinou poničených osamělých smrčků jsme si udělali speciální bodla, abychom v případě uklouznutí měli čím brzdít, když už jsme s sebou neměli cepíny. Řekl bych, že se některým členům naší výpravy ony vlastnoručně vyrobené bodla později velmi, velmi hodily. Zatím jsme se však plazili na kótu 1334 mezi Stohovým sedlem (1230) a Poludňovým grůněm (1460). Po nějaké době každý z nás ztratil patřičnou hrdost a úplně normálně (vzhledem ke sklonu svahu) lezl nahoru po čtyřech.

Na vrcholku jsme byli chvíli před západem slunka. Všichni jsme několikrát konstatovali, že ten pohled stál za to. Na obzoru Velká Fatra, Choč, Nízké Tatry i Roháče. A úplně rudý Rozsutec. Ten během čtvrt hodinky několikrát změnil barvu od teple žluté po chladnou namodralou šed'. Navíc jsme tu narazili na stopy vlka. Slunko už definitivně zalezlo za Poludňový grůň a my začali sestupovat. Sestup se místy měnil ve skluz a trval aspoň 10x kratší dobu než výstup. Řeknu vám - takový kilometrový sjezd po botách na zmrzlém sněhu, to je fantastický zážitek, na který nikdo z nás asi v životě nezapomene.

Zabačovali jsme to na malém bočním hřebeni, asi tak ve výšce 1200 m.n.m, mezi mohutnými smrčkama. Čmoudící ohýnek nám udělal dobře na duši a hlavně nás zahřál. Spali jsme na sněhu, stany jsme s sebou netahali. Dobře se spalo - boty jsme dali do bágů a spacáků, takže nám do rána nezmrzly, vlci ani medvědi nás neobtěžovali.

Ráno žádný spěch a pohodovým tempem nahoru k vodopádu (Mojžišovy pramene) a pak k dědické Šutovo.



(ZUB)

... Je sobota 16. února. Šlapem po zmrzlé sněhové pláni, údolím Šútovského potoka. Z levé strany je krásně sluncem ozářená západní strana Stohu. Z pravé, už ve stínu, hřeben Poludňového Grůňu (1460m), Hromové (1636) a Chlebu (1647). Je to jako v Kanadě nebo v Himalájích, kde se kolem vás tyčí nejvyšší hory světa. Stačí jen trocha fantazie a jste tam, kde zrovna chcete být.

Chvilka rozhodování, Stoh nebo Grůň? Volíme Grůň, je blíže a my chceme stihnout západ slunka nahoře. Vykračujeme z malého lesíka a před námi se otevírá lavinové koryto bezmála 15 – 20m široké. Vidím poprvé v životě lavinu. Oproti jiným je to asi lavinka, ale stačí. Vypadá to, jako kdyby to hrnul obrovský buldozer. Místem je kraj koryta i 2m vysoký. Je tu všude plno kusů ledu, zmrzlého sněhu, hlíny a větví, ale taky stromů s kmenem silným jako lidská noha. Vydáváme se na vrchol Grůňu (1460m.n.m.) zdánlivě bezpečnou cestou – lavinovým korytem.

Ze začátku se jde těžko, pak už jen hůř a hůř. Převýšení 400m a sklon svahu min. 45°, zmrzlý sníh a bágel. Hrabu se jako poslední a nevím, jestli to cív nezvládám s nohama nebo s dechem. Každou chvíli mi ujíždí sníh pod nohama. Tep srdce cítím ve spáncích a jak říká Bolek Polívka: „Potím sa z toho až na řiti.“

Procházím kolem místa, kde se lavina utrhlá. Ze zdola to vypadá tak malé a nevinné. Tady jsou to sněhové plotny silné 80cm a to i ve dvou vrstvách.

Odpočívám na malém skalním ostrůvku, který způsobuje, že sklon svahu je trochu menší. Nad ním začíná cesta mnohem horší a nebezpečnější. Jen zmrzlá sněhová slupka, do které se boty zasekávají velice těžko. Mít tak mačky, ty by se tu uživily. Teď spadnout, tak jedu až dolů. Pár metrů před vrcholem porušujeme 6. bod skautského zákona a sekáme kmen uschlé kleče. Kolíky, které jsme z ní udělali nám později možná zachránily život – to je omluva. Pod nohama nám duní, je to



duté, další náznak laviny. Rychle překonáváme toto nebezpečné místo, abychom za pár minut vstoupili na vrchol. Nádhra je nepopsatelná. Stoh, Velký Rozsutec (1610m.n.m.) a spousta jiných hor. V dálce v narůžovělém světle zapadajícího slunce hřebeny Nízkých Tater. Nikde žádná chalupa ani jiný rušivý element. Jen my, hory a slunce. Naprostá volnost a naprosté uvolnění. Dáváme vrcholovku – broskvový kompot z plechovky. Kocháme se krajinou, upravujeme kolíky pro sestup a Dazul fotí.

Jdeme, nahazujeme bágly a opatrně šlapeme několik stovek metrů po hřebeni až k úpatí Hromové. Cestou narážíme na stopy vlka. Možná to byl pes, ale pro nás je to 100% vlk. Jsme u místa sestupu a začínají poslední úpravy výstroje. Máme pěkně zmrzlé prsty, protože slunko už zašlo a začalo solidně mrznout. S troškou černého humoru jíme čokoládu – třeba je to naposled.

Dazul s Radkem vybíhají jako první, traverzují napříč svahem. Pak já a Miris. Padám a už to jede, snažím se zarazit kolík co nejvíc do zmrzlého sněhu, ale pořád jedu. Konečně. Zastavil jsem. Mám strach se postavit, aby to nejelo dál. Zvedám se a vybíhám k Dazulovi. „To sjedem po nohách“, říká Dazul a já na něho hledím jak nevěřící Tomáš. Tak prudký a tak dlouhý svah jsem ještě nejel.

První jede Radek. Sjel to až dolů, je to blázen. To asi ten adrenalin. Jahůů, to sů prdy. Jsme dolů. Ještě se mockrát ohlížím na svah, který jsme vyšlápli a který jsme právě sjeli. Scházíme do lesíku a i přes únavu a natažený sval na stehně mám nádherný pocit. Pocit dobrodružství a nebezpečí. Pocit, že to, co jsme udělali mělo smysl, že celý ten den měl smysl. Pocit z dobře vykonané práce.

Už je tma, les nás přijal přátelsky, teple, oheň hoří, voní čaj a slanina s vajíčkem. Poslední filozofické úvahy, poslední nahřívání nohou a poslední pohled na bezmračnou oblohu plnou hvězd. Pak už jen spánek s malou obavou, aby Dazul svým chrápáním nepřivolal medvěda. Byl to den plný všeho, co si člověk může přát.



HAWAI 23.-24.2.2002



KIKINA

...Tak tohle mě naprosto sebralo. Něco takového, alespoň v menším vydání, bych chtěla taky zažít. Dobro vítězí nad zlem, spousta dobrodružství a nádherná příroda...

Pán Prstenu. Když jsem se dověděla, že výprava na Hawai bude inspirována právě tímhle úžasným vyprávěním, zmocnilo se mě nadšení. Ten film nabízí tolik námětů na hry, tolik různých symbolů a možností využít fantazii, člověku nedělá problém vžít se do myšlení hlavních postav- Hobbitů, Elfů, Trpaslíků nebo Čarodějů...

Na předposlední zimní výpravu nás vyrazilo poměrně dost, asi díky hojnému počtu světlušek a vlčat. Přes noc nám napadlo trochu sněhu, ale přesto jsme se v pořádku dopravili na chalupu osady Hawai. Hned jsme se dali do sekání a stahování dřeva a pak se střídala jedna hříčka za druhou. Soutěžili jsme, kdo bude mít nejhezčího sněhuláka, hráli jsme sněhovou bitvu a bylo nám veselo. Radek se Zubem se celou dobu tvářili velmi tajemně a po obědě se záhadně ztratili. Zůstala po nich jen zpráva, ve které jsme se dočetli, že jsme nyní součástí Společenstva a máme se vydat na cestu za Prstenem. V chalupě jsme našli také mapku a tak se každá družina vydala na cestu, představujíc některého z členů Společenstva. Šneci- Hobbiti, Žaby- Elfové, Žížaly- Mágové a Vlčata- Trpaslíci. Během našeho putování nás čekalo několik úkolů, jako třeba postavit mohylu, nebo jít deset minut bez jediného slova (což bylo pro některé dost obtížné). Jed-



ním z úkolů bylo také přemoci zlé skřety- zástupce země Mordor, a to přímým bojem „na život a na smrt“. Vyfasovali jsme štít a meč, což byla naše jediná zbroj proti zákeřným skřetům. Ukázalo se, že docela účinná, protože skoro všichni skřety přemohli a mohli pokračovat v cestě, na jejímž konci nás čekalo překvapení v podobě kovových Prstenů, uložených ve zvláštní ledové jeskyňce. Každá skupina si také odnesla malý štít, složený z několika kousků. Vítězem hry byli vlastně všichni, kdo se jí zúčastnili, protože ti všichni získali Prsten a mají tak možnost navždy sprovodit Zlo z poklidné Středozemě...

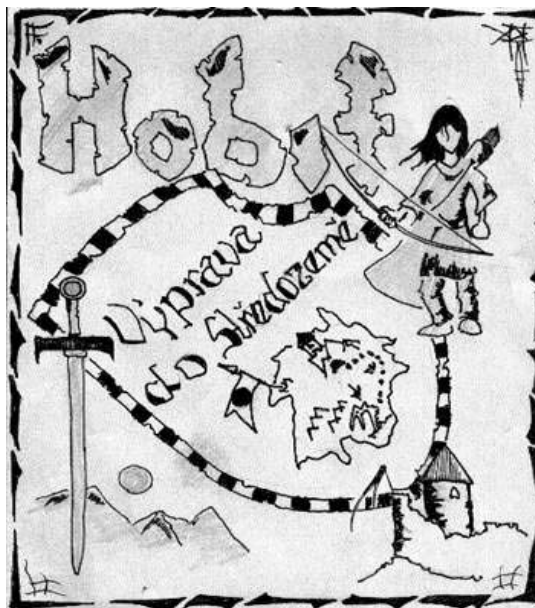
Po zbytek odpoledne pak hrajeme venku hříčky, házíme se do sněhu a do chalupy nás zahání jenom to, že padají malé kuličky, které nás bodají do tváří. Uondaní, mokří, ale spokojení potom večeříme, zpíváme a čteme si strašidelný příběh o klukovi, který málem našel tajnou chodbu, ale pak stejně umřel. Spát jdeme brzo, asi proto, že dnešní den byl dost náročný...

Ráno, jako vždycky, uklízíme a pak už valíme na vlak. Počasí je mírně zvláštní - chvíli sněží, pak prší a mezitím svítí slunko. Cipísek je asi tak unavený, že ani nehlesne a Hvězdičku už taky přestalo bavit ptát se na to, kdy už tam budem, a tak se jde dobře. Na nádraží se ještě rozbíhá sněhová bitva a pak už hurá domů...

Ještě ukázka z naší tvorby - jedním z úkolů bylo také vymyslet pokřik a tady je jeden z nich:

Elfové

Elfí heslo navždy zní,
bránit Dobro buď nám ctí.
Však nemáme meč a zbroj,
lukem vedeme svůj boj.
Při Frodovi vždycky být,
Elfové jsou jako štít...



ČEKATELSKÝ KURS Z POHLEDU SERVIS- TÝMU

(KIKINA)

(1.-3.3.2002 Velká Lhota) Nevím proč se vždycky hlásím jako servis tým na akce, kde se bude vařit, přestože vím, že nějaké kouzlení nad hrncem zrovna moc neovládám. Spolu se mnou se tohohle vedlejšího úkolu ujali taky Miris, Bára a Sabina, takže jsem počítala s tím, že to nějak dáme dohromady...

Že to asi tak lehce nepůjde jsem zjistila, už když jsme se vydali ráno s Mirisem do obchodu. Jídelníček jsem sice měla poctivě vypracovaný, ale někteří přihlášení čekatelé se jaksi neuráčili nás poctit svojí návštěvou, takže mi v tuto chvíli bylo všechno to počítání chlebů, sýrů a podobných nezbytností docela k ničemu. Nicméně vydali jsme se statečně nakupovat, čímž jsme v obchodě vyvolali rozruch a připadali jsme si jako papoušci ve výkladní skříni: „Mamko, dívaj sa, henkaj tací mladí a nakupujú tolikých věcí. To je včil doba...“ Miris to komentoval takto: „No co, doma sedm děcek, každé čtyři hlavy, jak si zívne, tož je chleba fuč, tchýňa nenažraná...“ Z obchodu jsme si tak kromě plného kufru auta odnesli taky pár pohledů odpůrců mladých soužití...

Vaření oběda se zdálo hračkou, ale jak se později ukázalo, není zas tak snadné vařit pro třicet lidí. Všude dýmu, miniaturní kamna plné hrnců a člověk neví, kam dřív skočit. Občas se ale odskočit dalo, a tak jsem zaslechla několik útržků z přednášek, které po celý den probíhaly vedle v „jídelně“. Zjistila jsem, že si přece jenom něco pamatuju, kromě tří pilířů skautingu taky něco z práva a psychologie. Měla jsem i možnost zúčastnit se některých hříček jako nitroglycerín, Amazonka atd. a tak se přiučit několik nových originálních řešení. Mezi věčným pobíháním po kuchyni ale zas tak moc času nebylo (aby to nevypadalo, že jsme se jenom flákali a sem tam namazali nějaký ten chleba). Výkvět inteligentů z různých oddílů byl věčně hladový a tak bylo pořád co dělat. Vždyť jenom Zub sní čtyři chleby na svačinu (Kaskadér mu statečně konkurovala), no a když takový Zub musí jíst pětkrát denně, je co dělat až do večera, zvláště, když je jich tam takových víc. Přesto jsem ale ráda, že jsem mohla na kurzu být a to taky proto, že jsem si zase moc krásně zaspívala. Zpívání je prostě moja úplně nevíce nejoblíbenější činnost...

Taky proto se už těším na další víkend, tentokrát už zkouškovým, přestože opět budu muset vařit a
bádat nad kotlem, jak se
t o vůbec dělá a
opět budu muset
vstávat o hodinu
dřív...





ČEKATELSKÝ KURS má prověřit znalosti a zjistit, zda je dotyčný schopen svojí činností přispět ke zdárnému rozvoji mladších bratří a sester a v maximální míře zajistit jejich bezpečnost.

ČEKATELSKÝ KURS seznámoval s myšlenkovými základy skautingu, úvodem do pedagogiky a psychologie, metodikou, bezpečností, zdravotědou, organizací a právem a základy hospodaření.

ČEKATELSKÝ KURS byl v režii našeho oddílu - přes polovinu týmu (servistýmu a instruktorů) bylo z našeho oddílu.





PLEŠIVECKÁ PLANINA 29.3.–1.4.2002

Heslo akce: „VZHŮRU DOLŮ!“

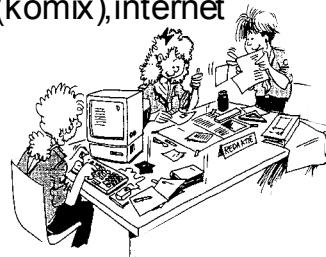
(ZUB) Jak je všeobecně známo, 29.3. – 1.4.2002 se jede na roverskou výpravu na Planinu. Vzhledem k tomu, že máme k dispozici odbornou speleologickou literaturu této oblasti, bude tato výprava zaměřena víceméně na speleologii. Z tohoto důvodu prosím a připomínám lidem, kteří jsou členové RS WAKPALAN a nebo jimi **pozvaní** členové oddílu (Zub, Eve, Spídy, Klíště, Šikulka, Gejtka) aby si zavčas a pečlivě připravili tyto věci:

- Každý, kdo chce lézt do jeskyně si sežene přilbu (stačí stavební zednická)
- Na přilbě si vyřešte upevnění čelovky (kdo neví, poradím)
- Zajistěte si čelovku + 1 náhradní baterku + do obou baterek náhradní zdroj i žárovku
- Každý bude mít svoje kožené rukavice (círky co máte malou ruku, v ELPOSU na Vsetíně mají párádní rukavice za 25,-kč)
- Kdo má možnost sehnat lezecké cajky, kontaktujte Mirisa (technické zabezpečení akce)

Pokud si tyto věci nachystáte ještě doma, zamezíme zbytečnému zdržování nebo případným nepříjemnostem.

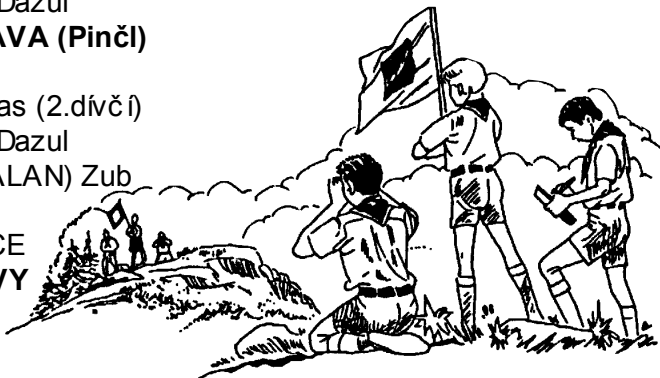
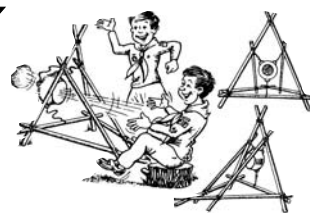
Na vydání ŠESTÁKU č.21 se podíleli:

Dazul, Kikina, Kecka,
Spídy, Fanta, Chytrý,
Miris, Zub, Káča Roc-
manová, Filip Škoda
(komix), internet



PLÁN AKCÍ

- | | |
|------------|-----------------------------------|
| 1.-3.3. | ČEKATELKY (1.část) Dazul |
| 9.3. | JEDNODENNÍ VÝPRAVA (Pinčl) |
| 15.3. | Oddílový pátek - Anita |
| 15.-17.3. | RÁDCOVÁK - Fantomas (2.dívčí) |
| 16.-17.3. | ČEKATELKY (2.část) Dazul |
| 29.3.-1.4. | PLANINA (RS WAKPALAN) Zub |
| 5.4. | ODDÍLOVKA - Pinčl |
| 6.-7.4. | BRIGÁDA NA BAŘINCE |
| 13.4. | DRUŽINOVÉ VÝPRAVY |
| 19.4. | Oddílový pátek - Irča |
| 20.4. | VÝPRAVA - Pinčl |



Tento výtisk je určen pro: